

At give med glæde

Denne artikel handler om givertjeneste og om forvaltning af de resurser, Gud har betroet os. At gøre noget med glæde betyder ikke nødvendigvis, at der er en masse glade følelser i spil samtidig med, at man gør det. Det kan der være, men nogle gange gør vi også noget med glæde på den måde, at vi bare er overbeviste om, at sådan skal det være, og så følger vi vores overbevisning og har det godt og afklaret med det.

Vi elsker, fordi han elskede os først

Vi er elskede – ubetinget og uden forbehold af Gud. Guds kærlighed er en handlende kærlighed. Det ser vi først og fremmest i, at han gav os Jesus. Men vi ser det også i hans godhed og omsorg for os i det daglige. Grundlaget for, at vi bliver bedt om at elske og give videre, er altså, at vi selv har modtaget. Lignelsen om den gældbundne tjener viser noget af dynamikken i dette. (Matt 18, 21-35). Når vi læser om, hvordan denne tjener får en astronomisk og ubetalelig gæld eftergivet og derefter går direkte ud til sin medtjener og forlanger, at han skal betale noget, der ligner pebernødder, tilbage på stedet, bliver vi grebet af, hvor grotesk han handler. Men vi må også samtidig ransage os selv. Kunne det samme ske for os?

Spørgsmålet er i al sin enkelthed: Hvordan kan vi lade være med at handle sådan, at det, vi selv har modtaget, får afsmittende virkning i forhold til vores medmennesker? Både hvad angår kærlighed, penge, tid og resurser i øvrigt.

Alt er Guds, vi er forvaltere

Det er en grundlæggende tanke i Bibelen, at vi som mennesker står til ansvar over for Gud. Alt er skabt af ham og tilhører ham. Vi tilhører ham.

Gud har så givet os hvervet som forvaltere af alt det skabte. Vi møder tanken på Bibelens allerførste side, hvor Gud siger til Adam og Eva, at de skal blive frugtbare og talrige og underlægge sig jorden. Det er en del af syndefaldet, at vi fristes til at tænke egoistisk om alt det, vi er blevet betroet at forvalte.

Tanken om, at alt er Guds, og vi er forvaltere, er egentlig befriende. Den løser os nemlig fra at være så bundet af alt det materielle. Den hjælper os til at få et andet perspektiv over både tid, penge, evner og resurser. Den hjælper os til ikke at spørge *om*, vi skal give, men om *hvordan og hvor meget?*

Hvordan skal vi give?

I Andet Korintherbrev kapitel 9 får vi en konkret vejledning om, hvordan vi skal give. Eksemplet er her penge, men de samme principper gælder egentlig uanset, om det er penge, tid, evner eller resurser i øvrigt.

- Med hjertet (v. 7)

Kærlighed er en frivillig sag. Vi kan ikke tvinges til at elske. Men når vi elsker, sker der noget med os. Vi får lyst til at give noget til den elskede. Men der kan også være dage, hvor lysten mangler, og hvor vi alligevel giver ved fx at tage opvasken. Her gør vi det, fordi vi *vil* kærligheden. At give med hjertet er nogle gange forbundet med lyst og gode følelser, andre gange er det mere forbundet med vores vilje til kærlighed. Under alle omstændigheder sker det *med hjertet*

- Rundhåndet (v.5)

At give med rund hånd er et godt udtryk. Det betyder, at der både gives meget og til mange. De fleste af os har sikkert haft eller har mennesker i vores omgangskreds, som er præget af en sådan

rundhåndet gavmildhed. Det er godt at være genstand for – især når der bliver givet, uden at der forventes modbydelser i samme størrelsesorden. Paulus opfordrer os til at give med rund hånd.

- *Med orden (v.5)*

Vi bliver her opfordret til at have orden i vores givertjeneste. I december måned modtager vi af og til nødbreve fra organisationer, der mangler mange penge for at få udgifter og indtægter til at passe sammen, og de fleste foreningsblade har en opgørelse over, hvor mange penge der skal komme ind inden nytår, hvis tingene skal hænge sammen.

Nu kan man godt have orden i sin givertjeneste, selv om de fleste af bidragene falder i december måned. Men det kan være en hjælp for både os selv og de organisationer eller formål, vi ønsker at støtte, hvis vi også sørger for at give i årets første måneder. At oprette gavebreve eller gå ind i en fastgiverordning er en oplagt hjælp til at få orden i sin givertjeneste. PBS kan også hjælpe os med at få orden i det, så bidragene bliver sendt af sted kontinuerligt hen over året.

At give med orden handler ikke bare om, hvornår på året bidragene falder. Det handler også om at have orden på hvor meget og hvordan, vi vil give. Paulus taler om at have den *forud lovede* gave parat.

- *Med forskellighed (ApG 6,2)*

I den første menighed opstod problemet, at de samme mennesker ikke kunne overkomme både at forkynde Guds ord og tjene ved bordene. Resultatet var, at noget blev forsømt. Derfor deltes opgaverne ud, så nogle fik ansvar for det ene og andre for det andet. Bibelens undervisning om, at der er mange forskellige nådegaver, siger det samme. Vi skal ikke alle tjene eller give på samme måde. Vi får hjerte for forskellige opgaver og er udrustet forskelligt – både hvad angår naturgaver og nådegaver. Sådan er det, fordi vi skal tjene og give med forskellighed. Det giver firmodighed til hver på vores plads at give og tjene med det, vi er blevet betroet og med det, vi er bedst til.

- *Med spontanitet (Luk 10,33)*

Tingene kan blive så ordnede og gennemtænkte, at der ikke bliver plads til spontanitet. Det er ikke hensigten. I fortællingen om den barmhjertige samaritaner er både præsten og levitten så optaget af deres eget og af deres planlagte tjeneste, at de nok ser manden, der ligger forslået i vejkanten, men alligevel går forbi.

Samaritaneren var på rejse og havde sikkert også en plan for, hvad han skulle, og et mål for sin rejse, men han både så manden og hjalp ham. Han lod sig distrahere af virkeligheden og brød ud af det planlagte for at hjælpe der, hvor behovet opstod. Da han havde sørget for den forslåede mand rejste han videre og fortsatte med det, som han havde planlagt.

Vi skal planlægge vores givertjeneste, hvad enten det drejer sig om af vores penge, tid, evner eller øvrige resurser. Men det må aldrig blive så planlagt, at vi tror, vi har vores på det tørre og bliver selvretfærdige i det. Der må være plads til spontanitet – til at hjælpe der, hvor der opstår akutte behov.

Ellen Esmarch Pedersen